

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 375: Giữ Nghĩa này Để Xử Thế, Ất Biết Vạn Sự Đều Không, Mặc Ai Sóng Gió Nổi Lên, Có Can Hệ Gì Đến Ta. Cũng Biết Nhân Tình Thế Thái, Rồi Rắm Qua Lại, An Nguy Khổ Vui, Tùy Ngộ Mà An

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 031)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Giữ nghĩa này để xử thế, ắt biết vạn sự đều không, mặc ai sóng gió nổi lên, có can hệ gì đến ta. Cũng biết nhân tình thế thái, rồi rắm qua lại, an nguy khổ vui, tùy ngộ mà an (*).】

Đây là nói về cách xử thế. Xử thế dùng lời hiện đại mà nói, chính là thích hợp với hoàn cảnh xã hội hiện tại, đây gọi là xử thế. Quý vị phải dùng nguyên lý nguyên tắc của “Kinh Kim Cang” để xử thế, trong kinh dạy chúng ta rằng: “Phàm hễ có tướng, đều là hư vọng” (Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng), “Hết thấy pháp hữu vi, như mộng ảo bọt bóng, như sương cũng như điện, nên khởi quán như thế” (Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ung tác như thị quán), những lời này phải thường thường để trong tâm, phải ghi nhớ thật kỹ, phải ứng dụng ngay khi sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần, quý vị phải vận dụng được. Thế nào là vận dụng được? Thế nào là không vận dụng được? Mấy câu dưới đây chính là hình tượng của việc vận dụng được, dùng thuật ngữ của cửa Phật chúng ta mà nói là công phu đắc lực. Tướng trạng của công phu đắc lực chính là biết vạn pháp đều không. Biết vạn pháp đều không, thì quý vị sẽ không khởi phân biệt chấp trước trong tất cả các pháp, quý vị sẽ không chấp trước. Người khác chấp trước, chúng ta không chấp trước; người khác phân biệt, tôi không phân biệt. Tôi ở trong xã hội này rất tự tại, bạn chấp trước, tôi tùy thuận sự chấp trước của bạn, bạn phân biệt, tôi tùy thuận sự phân biệt của bạn, đây gọi là hằng thuận chúng sanh. Tuy tùy thuận, nhưng tôi rõ ràng, minh bạch; phía trước đã nói là không sai nhân quả, rõ ràng thấu suốt, quyết định không mê hoặc, quyết định không nhiễm trước. Khi cảnh giới chuyển không nổi, chuyển không nổi là do chúng

sanh đó mê quá sâu, chúng ta biết rằng cách nghĩ này, cách nhìn này, cách làm này của họ, quả báo về sau sẽ mang đến rất nhiều khổ nạn, quý vị khuyên bảo họ, họ không nghe; quý vị giải thích với họ, họ nói quý vị lo nghĩ quá nhiều, họ không thể tiếp nhận, lúc này phải làm sao? “Mặc ai sóng gió nổi lên, có can hệ gì đến ta?” Người tu hành phải siêu việt. Điều này tôi thường nói, chúng ta ở trong thế gian này, phải làm một người xem kịch, đừng làm người diễn kịch, diễn kịch rất cực khổ, xem kịch rất tự tại, không cực khổ. Những ai đang diễn kịch? Những người có phân biệt chấp trước đang diễn kịch, cuộc sống của họ có khổ có vui. Người xem kịch thì không như thế, rất tự tại. Đừng đi diễn kịch, họ diễn kịch của họ, tôi xem kịch của tôi, như vậy quý vị sẽ tự tại. Xem kịch chính là Phật Bồ Tát ở trong thế gian này du hí thần thông, vô cùng rõ ràng! Tục ngữ Trung Quốc chúng ta cũng thường nói: “Người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh”. Xem rõ là thế nào? Bởi vì ngài không có quan hệ lợi hại, không có được mất lợi hại, nên nhân quả ngài nhìn thấy rất rõ ràng. Người trong cuộc là gì? Họ có quan hệ lợi hại, cho nên những gì họ thường nghĩ, thường nhìn đều có sai lầm, đều có thiên lệch, chỉ có người ngoài cuộc mới sáng suốt. Chúng ta học Phật phải làm người ngoài cuộc, cái “cuộc” đó chính là lục đạo luân hồi. Chúng ta nhất định phải có năng lực thân ở trong lục đạo, tâm siêu việt lục đạo, không ở trong lục đạo. Ngay nơi thế gian mà siêu việt thế gian, đây mới là tự tại! Có cách nào không? Có. Dùng phương pháp gì? Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật, giúp chúng ta ngay nơi thế gian mà siêu việt thế gian, được đại tự tại.

Cũng biết nhân tình thế thái, rồi rắm qua lại. Nhân quả ở thế gian, vừa nhìn là hiểu rõ, rành rẽ. An nguy khổ vui, là chúng sanh, đây là chúng sanh tướng. Bồ Tát tùy thuận ở trong đó, tùy ngộ mà an, vì sao ngài có thể an? Bởi vì ngài không chấp tướng. Chúng sanh ở trong cảnh khổ, họ thực sự có cảm thọ khổ, họ có chịu khổ. Bồ Tát ở trong cảnh giới này không thọ nhận, ngài không cảm thấy mình khổ. Chúng sanh ở trong thuận cảnh có cảm thọ vui, Bồ Tát ở trong thuận cảnh không có cảm thọ vui, không cảm thấy vui vẻ, tâm của Bồ Tát vĩnh viễn là thanh tịnh, vĩnh viễn là bình đẳng. Khổ vui lo mừng là làn sóng nổi chìm, không bình đẳng, đó gọi là tâm chúng sanh; tâm Phật Bồ Tát là bình đẳng. Phía trước tôi cũng đã từng thưa với quý vị, tôi lấy ví dụ về việc cúng Phật, bình thường trong nhà chúng ta cúng dường Phật, trong chùa chiền, đạo tràng cúng dường Phật, đồ cúng dường rất nhiều, rất trang nghiêm, điều này là để khiến cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ. Nếu nói tự mình tu hành, thì không cần dùng đến, không cần dùng đến nhiều đồ cúng dường, hương hoa như vậy, không cần dùng

đến. Phật Bồ Tát không xem, Phật Bồ Tát không cần, đây là để tiếp dẫn chúng sanh. Chúng ta biết Phật Bồ Tát không xem, vậy chính quý vị ở nhà cúng dường hương hoa là cúng cho ai? Là cho chính mình xem, vậy thì bản thân quý vị đã chấp tướng rồi. Trong các đồ cúng dường, quan trọng nhất là một ly nước trong, cúng một ly nước, hương hoa không có cũng chẳng sao. Cúng một ly nước, nước đại diện cho tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, nước thanh tịnh, bình đẳng! Nhìn thấy ly nước này, tâm của tôi phải thanh tịnh giống như nước, bình đẳng giống như nước, biểu thị ý nghĩa này. Thời thời khắc khắc nhắc nhở quý vị, đừng quên tu hành chính là tu tâm thanh tịnh, tu tâm bình đẳng. Ở trong hoàn cảnh cực kỳ không thanh tịnh mà tu tâm thanh tịnh, ở trong hoàn cảnh cực kỳ không bình đẳng mà tu tâm bình đẳng, đó mới gọi là công phu, mới gọi là tu hành. Cho nên Bồ Tát tùy ngộ mà an, đạo lý là ở chỗ này.

Chú thích:

(*): “Tùy ngộ mà an” có nghĩa là: Dù đặt chân đến đâu, gặp phải hoàn cảnh nào thì bản thân cũng có thể thích nghi và giữ được cho mình sự bình an, yên ổn trong tâm hồn.